

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce **V. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2003, čj. OAM-8924/VL-20-P15-2001, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Az 194/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2004, č. j. 7 Az 194/2003 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Pavla Bugára **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žalobce pro udělení azylu byly jeho ekonomické problémy spojené s nezaměstnaností a potíže z důvodu ruské národnosti žalobce; žalobce však neudal žádný případ svého pronásledování. Ekonomické problémy spojené s nedostatkem pracovních příležitostí postihují bez rozdílu značnou část obyvatelstva a jejich dopad na jednotlivce tedy nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ani obava ze zhoršení zdravotního stavu

v případě návratu do vlasti není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný proto konstatoval, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení azylu podle zákona o azylu a není dána ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2004, čj. 7 Az 194/2003 - 43, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění soud uvedl, že žalobce v řízení o udělení azylu netvrdil žádný důvod podle § 12 zákona o azylu. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že žalobcovy důvody nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu. Soud uvedl, že ani známost s občankou České republiky a plánování založení rodiny nejsou důvody pro udělení azylu. Soud nedospěl k závěru, že by u žalobce byla dána překážka vycestování, neboť žalovaný se touto otázkou řádně zabýval, opatřil si zprávy o situaci na Ukrajině ze zdrojů Ministerstva zahraničních věcí USA a Velké Británie a ze zpráv ČTK a závěr o nevztažení překážky vycestování na žalobce soud shledal důvodným. Ohledně správního řízení, soud uvedl, že žalovaný řádně provedl pohovor podle § 23 odst. 1 zákona o azylu, o němž byl sepsán protokol, jenž byl žalobcem jako správný podepsán. Žalovaný podle soudu řádně zjistil skutkový stav věci a námitka žalobce týkající se vad správního řízení nebyla shledána důvodnou. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že hlavními důvody pro udělení azylu jsou jeho ruská národnost a pravoslavné vyznání, tedy skutečnosti negativně vnímané na území Ukrajiny, dále pak ekonomické potíže způsobené vysokou nezaměstnaností. Stěžovatel se cítí být v případě návratu do země původu ohrožen na životě, neboť z vnitřního přesvědčení odmítl splnit vojenskou službu a jejím případným nástupem by byl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu ohrožen na životě. Nevztažením překážky vycestování byl podle stěžovatele porušen čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť návratem na Ukrajinu by došlo k ponižujícímu zacházení pro stěžovatelem zastávané názory a přesvědčení; stěžovatel je přesvědčen o splnění podmínek pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává také z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., jejichž zákonný text ocitoval. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2004, čj. 7 Az 194/2003 - 43, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a nepřiznání odkladného účinku. K zaslanému doplnění kasační stížnosti se žalovaný nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a cituje ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti explicitně uvedl, že kasační stížnost podává také z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., nepodložil to však žádnými konkrétními skutečnostmi ani důkazy. Pouhá citace ustanovení právního předpisu přitom není řádně uplatněným důvodem kasační stížnosti. Jelikož se jednalo již o doplnění kasační stížnosti, k němuž byl stěžovatel soudem vyzván, Nejvyšší správní soud k této pouhé citaci ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. nepřihlédl.

Řádně uplatněným důvodem kasační stížnosti je tedy důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. V námitce týkající se ruské národnosti a špatné ekonomické situace žalobce způsobené nezaměstnaností Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně, s nimiž se ztotožnil, neboť se nejedná o důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. K obavě žalobce, že bude po návratu na Ukrajinu nucen vykonat vojenskou službu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v protokolu o pohovoru žalobce uvedl, že ze zdravotních důvodů vojenskou službu nemusel nastoupit; proto není jeho obava z nelidského nebo ponižujícího zacházení důvodná. Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě se soudem prvního stupně, na odůvodnění jehož rozhodnutí zde odkazuje, k závěru, že rozhodnutí o překážce vycestování žalovaný posoudil v souladu se zákonem, neboť situaci žalobce nebylo možné podřadit pod žádný z důvodů podle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V případě ustanovení zástupce účastníku řízení platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 5. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu